

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2007. (44.ÉV) - JÚLIUS – SZEPTEMBER

MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVE A FATIMAI ÜZENET FÉNYE

Mária Szeplőtelen Szíve az a fény, amely megvilágítja az egész fatimai üzenetet. Ez a fény nem volt felismerhető az első pillantásra. Kezdetben csak az üzenet alapvető részét, a bűnbánatot és az imát tartották szem előtt, amint a Szűzanya most újra közölte a világ számára. Végre azonban Lúcia nővér egyik nap felderítette a bensőbb, lelki szempontokat, amelyek az Üzenet lényegéhez - Mária Szeplőtelen Szívéhez vezetnek. Nem csak arról volt szó, hogy ezáltal Fatima egyedülálló jelleget kapjon, mint az Egyház legnagyobb jövőmondó üzenete, hanem inkább azért, hogy minden más közlésnek lelki egységet adjon.

Korunk jó teológiája Mária Szeplőtelen Szívében látja, - mint ahogy Jézus Szívében is, - az emberi lét középpontját, amely teljes egészében az Istennel való benső egyesüléshez vezet. Így tehát a fatimai Szűzanya tulajdonképpen a szív üzenetét hozta el nekünk.

Lúcia nővér Francisco és Jácinta misztikus életét azzal a fényvel magyarázza, amelyet egy ismert visszfény által kaptak. »Amikor az utolsó szavakat mondta - Isten kegyelme lesz majd a ti erőtök,- első alkalommal tárta ki kezeit, és olyan erős fényrel árasztott el bennünket, mintha visszfénye lett volna annak a fénynek, amely kezeiből áradt. Mindez szívünkbe és lelkünk mélyére hatolt, és magában a jó Istenben láttuk magunkat, aki maga volt ez a fény, sokkal világosabban, mint amikor tükörbe tekintünk.

- Igen! Jácintáért és Ferencért hamarosan jövök - mondta a Szűzanya. Te azonban egy ideig még itt maradsz. Jézus téged akar felhasználni, hogy az emberek megismerjenek és szeressenek engem. Meg akarja alapítani a földön Szeplőtelen Szívem tiszteletét. Aki elfogadja ezt, annak megígérem az üdvösséget, és ezeket a lelkeket Isten úgy szereti, mint a virágokat, amelyeket én állítok oda, hogy trónját díszítsék... Én soha nem hagylok el. Szeplőtelen Szívem lesz menedéked és Istenhez vezető utad. Abban a pillanatban, amikor ezeket a szavakat mondta, kitérte kezeit, és másodszor árasztott el bennünket ennek a mérhetetlen fénynek visszfényével. Ebben a fényben Istenbe merülve láttuk magunkat. Jácinta és Ferenc a fénynek azon a részén állt, amely az ég felé emelkedett, én pedig azon a részén, amely a föld felé irányult.

Érdemes ezen a helyen, ennél a központi témánál, más hitelt érdemlő tanút is megemlíteni, akik ugyancsak bizonyítják, hogy a fatimai üzenetben Mária Szeplőtelen Szíve áll a központban.

Cerejeira lisszaboni bíboros pátriárca kijelentette: «Véleményem, hogy Fatima küldetése hasonló a Paray-le-Monial-i üzenettel. Ami Paray-le-Monial számára a Jézus Szíve tisztelet, az lesz Fatimának Mária Szeplőtelen Szívének a tisztelete.» É tovább folytatja: «A fatimai jelenések új korszakot nyitnak meg: Mária Szeplőtelen Szívének korszakát.»

Fatima első nagy apostola és ma Isten szolgálója, Dr. Formigão mondta: «Fatima Mária Szíve ajándéka.» (Port. Voz de Fátima, 1931. szeptember)

Fatima első kutatója. P. Ponceca így írt: «Minél komolyabban tanulmányozzuk ma, negyven év elmúltával Fatima csodáját egészében, annak terjedelmét, közvetlen gyümölcseit és az egész világra ható kisértését, annál világosabban feltűnik szemünk előtt mint Mária Szeplőtelen Szívének a csodálatos megnyilvánulása. Mindez szeretetláng Istenért és mindez anyai részvét, gyengédség és aggodalom a szegény emberiségért.»

A valóságos tanúk azonban, akik az üzenet belső lényegét élték, maguk a látók voltak, Lúcia, Francisco és Jácinta.

Úgy látszik, hogy Ferenc a jelenések alkalmával nem fogta föl rögtön a dolgokat, talán azért, mert nem hallotta a kísérelő szavakat. Ezért később megkérdezte:

- Miért tartott a Szűzanya egy szívet a kezében, és miért árasztotta ki a világra azt a nagy fényt, amely Istent sugározta? Te a Szűzanyával együtt a fényben álltál, amely a földre sugárzott. Jácinta és én pedig abban a fényben álltunk, amely az ég felé tört.

- Azért, - válaszoltam, - mert te Jácintával együtt hamarosan az égbe mész. Én pedig Mária Szeplőtelen Szívével még egy ideig a földön maradok.

- Hány évig maradsz itt?

- Nem tudom. Még elég sokáig.

- Megmondta ezt a Szűzanya?

- Igen. És én láttam ezt abban a fényben, amit a szívünkbe sugárzott.

Jácinta megerősítette ezt:

- Igen, így van. Én is így láttam ezt.

Néha így szólt:

- Ezek az emberek már annak is örülnek, ha elmondjuk nekik a Szűzanya kívánságát, hogy imádkozzák a rózsafüzért és tanulj meg olvasni. Mi lenne, ha tudnák, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívében megmutatta nekünk Istent abban a nagy fényben? De ez titok, ezt nem mondjuk el nekik. Jobb, ha senki nem tud erről.

1925. december 10-én megjelent a Szűzanya Pontevedrában, és mellette fénylő felhőben egy gyermek. A Szűzanya Lúcia vállára tette a kezét, és egy tövisekkel körülvett szívet mutatott neki, amelyet másik kezében tartott. A gyermek ezt mondta:

- Szánd meg Szűzanyád tövisekkel körülvett Szívét. A hálátlan emberek állandóan megsebzik, és senki sincs, aki engesztelné és a töviseket kihúzná.

Ezután a Szűzanya folytatta:

- Leányom, nézd tövisekkel körülvett Szívemet. A hálátlan emberek káromlásukkal és hálátlanságukkal állandóan megsebzik. Legalább te vigasztalj, és hozd tudomásukra ígéretemet, hogy a halál órájában mellettük állok az üdvösségre szükséges kegyelmekkel, akik öt hónapon keresztül minden első szombaton meggyónak, megáldoznak, a rózsafüzért elimádkozzák és 15 percet a rózsafüzér titkairól elmélkedve velem töltenek. hogy ezáltal engeszteljenek.

Mielőtt Jácinta Lisszabonba került, hogy ott egyedül meghaljon, ezt a buzdítást hagyta Lúciának:

- Szeresd nagyon Jézust és Mária Szeplőtelen Szívét és hozz sok áldozatot a bűnösök megtéréseért... Nem tart már sokáig, és az égbe megyek. Te itt maradsz, hogy megmondjad az embereknek, Isten meg akarja alapítani a földön Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét. Ha eljön az idő, hogy erről szólj, akkor ne bújj el! Mondd meg mindenkinek, hogy Isten a kegyelmeket Mária Szeplőtelen Szívén keresztül adja nekünk. Az embereknek Őáltala kell kérniök ezeket. Jézus Szíve azt

AHOGY AZ ÜZENETET LÁTOM AZ ELTELT IDŐN ÉS AS ESEMÉNYEKEN KERESZTÜL

2007 május 19-én felavatták a Coimbrai kármelita nővérek kolostorában Lúcia nővér múzeumát, amely a «MEMORIAL DA IRMÃ LÚCIA» nevet kapta.

Lúcia nővér már kislány korában vonzódott a kármelbe. Annak idején kis Szent Terézke volt a mintakép gyermekek számára, akik jók akartak lenni, de ezt megmagyarázhatatlan okok miatt nem tudta megvalósítani. Később sikerült neki, de akkor sem hiányoztak ehhez az akadályok. Ismerte a kármelita rend ideálját és tudta azt is, hogy Fatima és a Kármel közt szoros kapcsolat áll fenn. A kármelita rend teljesen a Szűzanyának van szentelve. A Szűzanya Fatimában utolsó jelenése alkalmával kinyilvánította magát mint a Kármelhegyi Boldogasszony. Minél hosszabb időt töltött Lúcia nővér a Kármelban és megismerte annak lelkiségét, annál inkább átélte ezeknek a kapcsolatoknak a mélységét, amelyek a fatimai üzenet és a kármelita lelkiség közt fennállnak: Isten szavára figyelni, az ima, a szívbeli megtérés és a szeretet fontossága. Akinek megadatott vele találkozni, közelségét átélni és Szentírását átlapozni, mélyen meg volt hatva azokon a megjegyzéseken, amelyeket az oldalakon látott. Éjjelnappal az Úr parancsaival foglalkozott, amint azt a Kármel szabályai előírják és ahogy azt a Szűzanya is tette.

Lelki vezetője, Vechina Jeremiás atya bizonyítja, hogy Lúcia a kármelita kolostban is a fatimai üzenetet élte. Nem látott akadályt Avilai Szent Teréz lelkiségével szemben. Így a fatimai üzenet Lúcia nővér kármelita karizmájának a koronája lett.

Lapunk be akarja mutatni olvasóinak Lúcia nővér utolsó írását. Csak kis könyvecskéről van szó, de a kicsinyítéssel nem akarjuk annak értékét csökkenteni. Eb-

akarja, hogy Vele együtt égi Anyánk Szívét is tiszteljük. A békét égi Anyánktól kell kérni, mert Isten Őrá bízta ezt. Bárcsak minden szívnek átadhatnám azt a lángot, amely a szívemben ég, amellyel Jézus és Mária Szívét annyira szeretem!

Mária Szeplőtelen Szívének témája áthatolja Fatima teljes eskatológiáját, ez annak a lényege és tulajdonképeni magyarázata: A lelkek megmentéséről van szó. Isten ezért meg akarja alapítani a világon Mária Szeplőtelen Szívének a tiszteletét..

Látjuk, hogy a szív szózatának a lényege áthatja a fatimai üzenet minenegy elemét: nemcsak általános imárahívásról van szó, hanem egész különösképpen olyan imakérésről, amely Mária Szeplőtelen Szívéhez irányul. Nemcsak egy általános engesztelésről van szó, hanem engesztelés azokért a bántalmakért, amelyek Mária Szeplőtelen Szívét, az ő anyai szeretetét és őt mint társmegváltót sértik meg. Nemcsak a rózsafüzér imádkozásáról és az öt elsőszombati ájtatosségról mint különös gyakorlatról van itt szó, hanem mindezekelőtt Mária Szívügyének az elmélyítéséről.

Röviden összefoglalva ez azt jelenti, hogy Fatima eskatológiája, a pokol látomása, Oroszország megtérése, a bűn titka attól a fénytől van átjárva, amely a Szűzanya Szívétől jön. Elsősorban tehát Mária Szeplőtelen Szívének végső győzelméről van szó. Nincs semmi kétség abban, hogy ami ma Fatima, az a boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szívének rendkívüli kinyilatkoztatása által jött létre, és vált valóvá a világ számára.

ben a könyvecskében találjuk az ő megérett, lelki megtapasztalásának összeillesztését.

A népi vallásosság az erkölcs irányzatot viszi magával, de marad annak előírásainál és külső szertartásainál; a lét helyett inkább a tevékenységet hangsúlyozza, vagyis a felszínen marad. Lúcia nővér első sorban a lényegesre, az isteni erényekre irányítja a figyelmet. Vagyis ő rendületlen hittel Istent tartja szem előtt, hittel, ami mindig nyitva áll a remény előtt akkor is, amikor emberileg valami lehetetlennek látszik. «Ő kövekből is tud Ábrahámnak gyermekeket alkotni» - mondja. Ez az Istenbe vetett hit nála mindig erősebb lesz. «Isten kiválasztja azokat, akiket az emberek elvetnek». Ő vár mindig az ígéretek megvalósulására: Mária Szívének diadalára és az istentelen kommunizmus bukására.

Ilyen Lúcia nővér lelki élete: minél érettebb lesz, annál egyszerűbb és teljesen a szeretetre központosítja magát. Ő maga hangsúlyozza: «A szeretet tisztít, felemel és Istennel egyesít bennünket.» Útja világos: «Az én utam, hogy magamról teljesen lemondjak, hogy átöllejem a keresztet, amit az Úr tett vállamra, Érte és felebarátaimért, Iránta való szeretetből.»

Ugyanez történik minden ember életében. A végén mindenki megtalálja az összetartozást. Ez az összetartozás aztán legtöbbször imává lesz. Így volt az Úr Jézusnál is. Tanítványai rra kérték, hogy tanítsa meg őket imádkozni, amint Keresztelő János is ezt megtette tanítványai kérésére. Erre Jézus a Miatyánkat, örömhírének, lelkületének összefoglalását ajándékozta nekik, ami egész lelkét éltette. Ugyanezt tette Izraelben a legtöbb rabbi is.

Lúciának is megvolt az imája. Erre őt az Angyal taní-

totta. Ez az ima annyira betöltötte lelkét, hogy életét állandó imává változtatta. A legszentbb Szentháromság «imája olyan volt számomra, mint az Istennel való egység nagy köteléke, olyan kapcsolat, amely szorosan tart, megköt, és feloldhatatlanul belevési a szívembe: Szentháromság, egyetlen igaz Isten, Benned hiszek, Benned remélek; Téged imádlak és Téged szeretlek, fogadd el szeretetemet és szerény imádasomat.»

Lúcia ezen könyvecskéje életének megérett gyümölcse, ami egész életét állandó imává változtatta át. Most ez már az egész egyház részére Isten ajándéka.

Jeremiás atya elmondja a könyvecske bevezetőjében, aminenek megírására ő bízta meg, engedelmségből Lúcia nővér hogyan fogta fezébe a tollat és hagyta ránk ezt a be nem fejezett írását.

2000-ben ért véget az a történet, amely 1972-ben kezdődött. Ebben az esztendőben választott engem gyóntatójának a coimbrai kármelita nővérek közössége. Itt találkoztam először Lúcia nővérral. Már korábban is találkoztam vele és a nővérekkel néhányszor a társalgóban. Ez a találkozás mégis más volt: a hitben való találkozásunk.

Mivel abban az időben még új volt nekem ez a szerep, egy kármelita nővérhez közeledni olyan volt számomra, mintha odalépnék Avilai Teréz anyánkhoz. De ennek a nővérnek volt valami különleges kisugárzása: ő volt az egyik fatimai látnok. S mivel számára minden olyan egyszerű volt – ő maga a kimondott egyszerűség – és előítéletek nélkül látta a világot. Így a feladat számomra is könnyebbnek ígérkezett. Gyönyörűen megértettük egymást, a bizalom is kölcsönös volt. Ha Lúcia nővér máriás lelkületű és Fatima iránt érdeklődő kármelita szerzetessel találkozott, nem mondom, hogy elvesztette a fejét, de őt ez teljesen elbűvölte, és nem nyugodott addig, amíg őt is be nem vonta saját küldetésébe: a Szűzanya üzenetének hirdetésébe. Ez velem is így történt.

Kármelitaként és akkoriban novíciusmesterként – ez volt a feladatom a rendben – minden elbűvölt, ami kármelita volt, és különös érdeklődéssel fordultam mindazok felé, akik vonzódtak a Kármelhez. Nem számítottam rá, hogy Lúcia nővér életében – aki korábban a Dorottyás Nővérek rendjében élt, s már érett személyiségként lépett be a Kármelbe – a Kármel lelkisége annyira központi szerepet játsszon lelki életében, és hogy ő annyira a Rend barátja legyen. Emiatt aztán még könnyebben megértettük egymást, másrészt pedig őt emiatt megcsodáltam. Mivel beszélgetéseink őszinték voltak – az őszinteség egyébként is a nővér egyik kiemelkedő tulajdonsága volt – a régen történt fatimai eseményekről és az Üzenet tartalmáról sokat beszélgettünk.

Tanulmányaimból és tapasztalataimból tudom, hogy Isten sokféle módon beavatkozik az emberek életébe. Vannak, akik ezt a kezdetben nem is értik, és ezért nem tudják elmondani; mások értik, hogy mi történik velük, de nem tudják elmondani; és vannak olyanok is, akik értik, és el is tudják mondani. A megértés gyakran «zavaros» és nagyon lassú folyamat. Az idő múlásával és az illető lelki növekedésével válik egyre világosabbá az üzenet.

Előttünk áll tehát három fatimai gyermek, akiket erősen „megérintett” a természetfeletti. A velük történt

események követik egymást, ez természetes dolog. Isten így működött a gyermekekben. Ketten közülük, Ferenc és Jácinta, nem sokkal az események után az Égbe kerültek. Lúcia egyedül maradt. A legtermészetesebb, hogy ő egyre jobban értette az üzenetet, amelyet korábban még nem értett, és lassan megfejtette a képek jelentését. Ha Isten kinyilatkoztatása dinamikus és haladó, ugyanez elmondható az üzenet megértéséről is.

Lúcia nővér már évekkal ezelőtt írt egy könyvet a Generális atya – a későbbi Ballestrero bíboros – kérésére, aki 1955-ben járt Coimbrában. Ezt a művet VI. Pál pápa parancsára elküldték Rómába, de feledésbe merült a Vatikán archívumában. A helyzetet látva én azt javasoltam Lúcia nővérnek, hogy ha még nem írta le az Üzenettel kapcsolatos legapróbb részleteket egészen a kezdetektől, most írja le, «hogyan látja az Üzenetet ma, az eltelt időn és az eseményeken keresztül.»

Mivel többé-kevésbé ismerem annak a könyvnek a tartalmát és stílusát, amely a Vatikán archívumában maradt, azt javasoltam, hogy ezt a könyvet más stílusban írja meg. Ne annyira tanító jellegű, hanem inkább életrajzi vonatkozású legyen. Ha ő az Üzenet elsőszámú őrzője, ő az első, aki életre keltheti azt. Arra kértem tehát, hogy saját tapasztalataival megvilágítva írja meg ezt a művet. Itt ő kicsit tartózkodónak mutatkozott.

Mivel időközben más, sürgetőbb feladatok is megjelentek számára, mint pl. az édesapjáról és édesanyjáról szóló Emlékezések megírása, illetve egy hosszú kérdőívre való válaszadás, ez a mű későbbre maradt. Ez a «később» már nagyon késő volt. Habár örömmel kezdett a munkához, hiszen örömet szerzett neki minden, ami az Üzenet megismertetéséhez hozzájárult, de már kevés ereje volt. Fáradt volt, és bár nagy volt a vágyunk, hogy a mű elkészüljön, fontosabb volt az emberiség. «Jól van, Lúcia nővér, - mondtam neki - a legjobb lesz, ha abbahagyja.» És az írás így félbemaradt.

P. Jeremias Carlos Vechina, sarutlan kármelita

Fatima, 2006. február 13.

LÚCIA NŐVÉR ENGEDELMESSÉGBŐL ÍR

1982. május 15-én a fatimai Kármelben vártam a 19-ét, hogy visszatérhessünk a coimbrai Kármelbe, miután jelen voltam a 13-i nagy zarándoklaton, és abban a különleges kegyelemben részesültem, hogy személyesen beszélhettem a Szentatyával, II. János Pál pápával. Főtisztelendő Jeremias Carlos Vechina tartományfőnök atya délután eljött a Kármelbe, hogy néhány dologról beszélgessünk, többek között az Üzenet jelentéséről, lelkiségéről és terjesztéséről a világban.

A beszélgetés végén a tartományfőnök atya megkérdezte: «Lúcia nővér, írás közben kezdettől fogva kitért minden apró részletre az üzenettel kapcsolatban?» Nemmel feleltem, hiszen amikor az Emlékezéseket írtam, gyorsan dolgoztam, és nem tudtam sok időt szánni a részletekre.

A tartományfőnök atya így válaszolt: «Most azonban ezt meg kell tennie! Írja meg, hogyan látja az üzenetet az azóta eltelt időn és az eseményeken keresztül!»

Kifejtettem, milyen nehézséget jelent ez nekem, mindeleelőtt az időhiány miatt. A Főtisztelendő atya így felelt: «Akkor is meg kell tenni most, amennyire képes rá, hogy kiegészítse az Üzenet történetét, és még ezt az áldozatot is ajánlja fel Istennek, az Iránta és a Szűzanya iránti szeretetből, hiszen Ők nagyon is megérdemlik.»

Elgondolkoztam azon, amit a tartományfőnök atya mondott, és kétségek támadtak bennem: tekintettel a Szentszék rám vonatkozó előírásaira, hogyan tudom ezt a munkát az ő felhatalmazása nélkül elvégezni? Ha azt mondják, hogy nem beszélhetek a Jelenésekről, nem éppen többet teszek, ha írok?

Mivel akkor éppen nem tudtam belekezdeni a munkába, mert fatimai tartózkodásom alatt rengeteg megválaszolandó levél halmozódott fel, alkalmasabb időre várva elhalasztottam az írást, hogy legyen időm gondolkodni, imádkozni, kérni Isten világosságát és segítségét a Szentszék előírásaival kapcsolatos kétségeimben.

1983. február 11-én a tartományfőnök atya ellátogatott coimbrai rendházunkba, beszélt velem, és megkérdezte, hogyan haladok a munkával, amellyel megbízott. Mondtam, hogy még semmit nem írtam meg belőle, mert nem volt rá időm, és időközben támadt egy kétségem is: tekintettel a rám vonatkozó előírásra, hogy ne beszéljek a jelenésekről, írhatok-e a Szentszék felhatalmazása nélkül?

A tartományfőnök atya kifejtette: megírhatom, hiszen beszélni egy dolog, írni pedig egy másik. Azt is elmagyarázta, hogy az előírások nem érintik a gyóntatót, sem a lelkievezetőt, és hozzátette: ez az előírás nem kényszer, hanem védelem és segítség.

1983. március 13-án a gyóntatóm Pedro L. Ferreira atya a gyónást követően, s miután néhány, az Üzenettel kapcsolatos dologról beszéltünk, ugyanazzal a parancssal lepott meg, mondván: mindent részletesen le kell írnom az Üzenetrel illetően, mégpedig úgy, ahogyan most látom, az eltelt időn és az eseményeken keresztül. Bár elfogadtam a tartományfőnök és a gyóntató atya parancsát mint Isten akaratának kifejeződését, továbbra is meg akartam győződni arról, hogy ezt valóban megtehetem. Miután megtudtam, hogy E. Pirónio bíboros vezeti közösségünk éves lelkigyakorlatát, vártam a találkozást, hogy beszélhessek vele a hozzám intézett kérésről, a Szentszék rám vonatkozó előírásáról, s arról, amit a tartományfőnök atya mondott nekem. Ő eminenciája úgy válaszolt, hogy rendben van, amit a tartományfőnök atya mondott, mert «a beszéd egy dolog, az írás pedig egy másik, ezért nemcsak írhat, hanem írnia kell, már csak azért is tegye meg, mert én parancsolom ezt, nemcsak mint ennek a lelkigyakorlatnak a vezetője, hanem mint a Szerzetesi Kongregáció prefektusa. Megismételte: amit a tartományfőnök mondott, rendben van, az előírás a beszédre vonatkozott, és nincs köze az íráshoz, mert egy dolog beszélni, és egy másik dolog írni.» (1983. szeptember 9.)

Ennek a válasznak a fényében nincs már kétségem, engedelmeskednem kell hittal, reménnyel és szeretettel, s bízva abban, hogy ez Isten akarata. Ezért, Uram az oltárodhoz járulok, hogy ezt a virágot is elhelyezzem ott, amelyet szereteted kertjében, de tuskés rózsabokorról szedtem, hogy a Te utadon és az enyémen megfosszam leveleitől, még akkor is, ha a szirmoknak megvetésben lesz részük, a szél letépi és a földre fújja

őket, az arra járó pedig eltapossa őket – utolsó maradványaimat.

Ezt a munkát apránként kell elvégezni, ahogy lehetőségeim engedik, hogy néhány percet ennek szenteljek, mindig a Szentlélek segítségével és Mária Szeplőtelen Szívének anyai védelmében bízva: «Szeplőtelen Szívem lesz menedéked, és az út, amely Istenhez vezet téged.»

Szent Iréneusz azt mondja, hogy Isten dicsősége az ember élete, és az ember élete Isten látása. Ha Isten megnyilvánulása a föld minden élőlényének életet ad, az Atya megnyilvánulása – az Ige által – még inkább életet ad mindenkinek, akik Istent látják.

Istennek ebben a látásában – a hit által – szegeztem tekintetemet, mert Istenben találok meg a kezdetet – kezdet nélkül – mert Istenben nincsen múlt, sem jövő, minden az Ő Végtelen Lényének fényében van jelen, mintha ugyanabban az egy pillanatban lenne minden.

Mindig is így láttam az Üzenetrel Isten Végtelen Lényének jelenlétében, hogy elküldje a földre – azon a napon és abban az órában, amelyet erre kijelölt végtelen irgalmasságának terveiben –, mint még egy felhívást a hitre, a reményre és a szeretetre.

Idézek egy részt az Énekek Énekéből: «Mint a halál, olyan erős a szerelem, olyan a szenvedély, mint az alvilág. Nyíla tüzes nyíl, az Úrnak lángja. Tengernyi víz sem olthatja el a szerelmet, egész folyamok sem tudnák elsodorni.» (Én 8,6b-7)

Ennek a szeretetnek ez az ereje vonzotta – újra – Isten tekintetét ránk, hogy Magához vonzzon és vigyen bennünket. Az élet, a kegyelem, az erő és a fény kiapadhatatlan, kristálytisza forrászive, amely az Égből árad a földre, arra hív bennünket, hogy igyunk ebből a vízből és együnk ebből a Kenyérből, hogy ne éhezünk és ne szomjazzunk többé. «Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg többé; aki ebből a kenyérből eszik, nem éhezik meg többé.» (vö. Jn 4,14)

«Aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannat ettek a pusztában, mégis meghaltak. Ez a mennyből alászállott kenyér, aki ebből eszik, nem hal meg. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért.» (Jn 6,47-52)

Így kérlek én is, Uram, Istenem, hogy ez a munka a Tiéd legyen, az örök hála és dicsőítés újabb himnusza irántam való szeretetedért.

Nehéz ma leírni, hogyan látom az Üzenetrel az azóta eltelt időn és eseményeken keresztül. De megpróbálom megtenni engedelmességből, bízva a Szentlélek segítségével és a Szűzanya anyai védelmében, aki – mint egy kislánynak – megfogja kezemet, vezeti a tollamat, hogy csak azt írja le, ami Isten akaratából való, az Ő dicsőségére.

Követem az Isteni Mestert, aki azt mondta magáról: «Én vagyok az út, az igazság és az élet». Ő vezeti lépteimet, és nem engedi, hogy letérjek az igazság és az élet útjáról, ami Ő maga.

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima

Direktor: P. Kondor Lajos SVD – Tel.: 00351-249-539780; Fax: 539789. E-mail: sec.pastinhos@mail.telepac.pt

Információ: www.pastinhos.com. Bankszámla Portugáliában: MILLENNIUM IBAN:PT50-0033-0000-45340426373-05; Swift: BCOMPTPL

Bank-számla Magyarországon: Raiffeisen-Bank, számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005

FATIMÁRÓL BESZÉL LÚCIA NŐVÉR I

Lúcia nővér hiteles és komplett beszámolója a fatimai üzenetről. José Alves Correia da Silva leiriai püspök és gyóntatói utasítására készültek ezek az írások: Lúcia beszámol az Angyal és a Szűzanya jelenéseiről Fatimában, Pontevedraban és Tuyban; Közli a titok három részét is és nyilvánosságra hozza Ferenc és Jácinta szent életét.

3,15 Eur +

- (P) Memórias da Irmã Lúcia I
- (D) Schwester Lucia spricht über Fatima I
- (E) Memorias de la Hermana Lucia I
- (F) Mémoires de Sœur Lucie I
- (I) Memorie di Suor Lucia I
- (GB) Fatima in Lucia's own words I
- (H) Fatimáról Beszél Lúcia Nővér I
- (PL) Wspomnienia S. Lucji z Fatimy
- (NL) Herinneringen van Zuster Lucia
- (R) Sora Lucia Despre Fatima I
- (Hr) Sjećanja Sestre Lucije I
- (Id) Memoir Suster Lucia I
- (Sk) Sestra Lucia Hovorí o Fatime I
- (Cz) Sestra Lucie Hovoří o Fatimě I
- (Lv) Fatima Lúcijas atmiņās
- (Uk) СПОГАДИ СЕСТРИ ЛУСІЇ З ФАТИМИ
- (Ru) ВОСПОМНЕНИЯ СЕСТРЫ ЛУЦИИ О ФАТИМЕ
- (Ar) «فاطیما، من ذکریات الأخت لوسی»

FATIMÁRÓL BESZÉL LÚCIA NŐVÉR II

A fatimai szentély rektorának kérésére írta le e könyvben Lúcia nővér gyermekkori és szüleiről való emlékeit.

2,63 Eur +

- (P) Memórias da Irmã Lúcia II
- (D) Schwester Lucia spricht über Fatima II
- (E) Memorias de la Hermana Lucia II
- (F) Mémoires de Sœur Lucie II
- (I) Memorie di Suor Lucia II
- (GB) Fatima in Lucia's own words II
- (H) Fatimáról Beszél Lúcia Nővér II
- (PL) Wspomnienia S. Lucji z Fatimy II
- (NL) Herinneringen van Zuster Lucia II

A FATIMAI ÜZENET FELHÍVÁSAI

Lúcia dogmatikai formában magyarázza a fatimai üzenet részeit azok számára, akik évek folyamán kérdéseikre tőle kértek tanácsot. Könyvét a Vatikán Hittani Kongregációja is kivizsgálta és jóváhagyta.

5,28 Eur +

- (P) Apelos da Mensagem de Fátima
- (D) Die Aufrufe der Botschaft von Fatima
- (E) Llamadas del Mensaje de Fátima
- (F) Appels du Message de Fatima
- (H) A Fatimai Üzenet Felhívásai
- (I) Gli Appelli del Messaggio di Fatima
- (GB) Calls from the Message of Fatima
- (Si) Klici Fatimskega Sporočila
- (Ar) نداءات رسالة فاطمة
- (NL) Oproepen in de Boodschap van Fatima

AHOGY AZ ÜZENETET LÁTOM

az eltelt időn és az eseményeken keresztül

P. Jeremias Vechina OCD, Lúcia nővér lelki vezetője utasítására készült ez az írás, amit Eduardo Pironio bíboros, a Szerzetesrendek Kongregációjának a Prefektusa is alátámasztott. Lúcia nővér «engedelmességből» beszámol arról, hogyan látja az idő és események folyamán a fatimai üzenetet.

1,50 Eur +

- (P) Como vejo a Mensagem
- (D) Die Botschaft von Fatima
- (E) El Mensaje de Fátima
- (F) Le Message de Fatima
- (H) A Faimai Üzenet
- (I) Il Messaggio di Fatima
- (GB) The Message of Fatima
- (PL) Przesłanie z Fatimy
- (NL) De Boodschap van Fatima
- (Si) Sporočila iz Fatime

LÚCIA NŐVÉR, ahogy mi emlékezünk rá

Celina főnöknővértől: Lúcia nővér rövid életrajza a coimbrai Szent Teréz kármelita kolostorban töltött évekről és közösségének visszaemlékezései.

1,00 Eur +

- (P) Irmã Lúcia a memória que dela temos
- (D) Schwester Lucia – Die Erinnerung, die wir von ihr haben
- (E) Hermana Lucia la memoria que de ella tenemos
- (F) Sœur Lucie souvenirs sur sa vie
- (H) Lúcia nővér – Ahogy mi emlékezünk rá
- (I) In Memoria di Suor Lucia
- (GB) Our Memories of Sister Lucia
- (Si) Sestra Lucija naši spomini nanjo
- (Lv) Mūsu atmiņas par Māsu Lūciju

BOLDOG FRANCISCO ÉS JACINTA

Képeskönyvecske Gyermekeknek: Boldog Ferencről és Jácintáról, Merces Gil rajzaival, a szöveg pedig Lúcia nővér Emlékezéseiből.

0,55 Eur +

- (P) Bem-Aventurados Francisco e Jacinta
- (D) Die Seligen Francisco und Jacinta
- (E) Beatos Francisco y Jacinta
- (F) Les Bienheureux François et Jacinthe
- (H) Boldog Francisco és Jacinta
- (I) I Beati Francesco e Giacinta
- (GB) Blessed Francisco and Jacinta
- (PL) Błogosławieni Franciszek i Hiacynta
- (Sk) Blahoslavení František a Hyacinta

Secretariado dos Pastorinhos
Postulação de Francisco e Jacinta Marto
Apt. 6 – Rua de S. Pedro, 9
2496-908 FÁTIMA
NIPC: 501122222
Tel: 00351-249-539780; 531282
Fax: 00351-249-539789
E-mail: Sec.Pastorinhos@mail.telepac.pt.
Internet: www.pastorinhos.com

A pásztorgyermekek irodája (SECRETARIADO DOS PASTORINHOS) felelős a könyveknek a kiadásáért és terjesztéséért, amelyek a hátlapon fel vannak tüntetve. Ott láthatók portugál nyelvű Könyvek fedőlapja. Utána következik minenegy könyv témájának rövid leírása, annak ára és a különböző nyelveken kapható könyvek listája.

Az ár nemcsak a könykereskedők, hanem mindenki számára ugyanaz, s benne foglaltatik a könyvre kiadott adó is.

Ehhez járul még a postaköltség, ami a sulytól és országtól függ, ahova a küldemény megy, ha a könyv beszerzése nem közvetlenül irodánkban történik, mind ahogy ezt a zárandokok teszik.

A könyrendelés legbiztosabb módja levélben vagy faxon történjen, a pontos, olvasható postai cím feltüntetésével. A megrendelt könyveket a mellékelt számla után csekken, postai utalványon, utánvétellel vagy banki átutalással lehet kiegyenlíteni a Secretariado dos Pastorinhos-nál, vagy annak MILLENNIUM-i bankszámlájára:

IBAN:PT50-0033-0000-45340426373-05; Swift: BCOMPTPL

A könyvrendelésnél kérjük jelezze, milyen módon történik majd a számla kiegyenlítése.

* * *

A «BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA» c. három hónaponként megjelenő értesítő a Szenttéavatási iroda pörének hivatalos közlönye. Ez a hivatalos lap tartja fenn a kapcsolatot az 1962-ben egyháziilag jóváhagyott Ima- és Áldozati Liga tagjaival, vagyis azokkal, akiknek a kis fatimai pászorok hōsis odaadása, ahogy a Szűzanya kéréseit teljesítették, példaképpül szolgál az életszentség útján. Ezért a Liga-tagok egyszerű szívvel-lélekkel, imájukkal és áldozataikkal akarják támogatni a kis pászorok szenttéavatási ügyének előmozdítását. Nem egy szabályokon és kiváltóságokon nyugvó egyesületről van szó. Inkább kötelességüknek tartják a tagok azon erények gyakorlását, amelyek Francisco-t és Jácintát a mindennapi életükből az oltárra emelték és lelki-testi megpróbáltatásban közbenjárásukra kérik Isten segítségét. Ilyen esetekből adódik a szenttéavatásukhoz szükséges csoda, - vagyis ha valaki közbenjárásukra váratlanul felgyógyul gyógyíthatatlan betegségből, s ezt a felgyógyulást a mai orvostudomány természetes módon nem tudja megmagyarázni. A Liga-tagok részesülnek a szentmise gyümölcseiben, amelyet mindennap a fatimai bazi-likában ajánlunk fel, vagyis ott, ahol a kis boldog látnokok földi maradványa nyugszhatnak.

A lap háromhavonként jelenik meg 7 (angol, francia, német, olasz, spanyol, portugál, magyar) nyelven és ingyen kapják azok, akik ezt kérik és közlik velünk, jól olvasható írással, pontos postai címüket.